

Ey Gönül

– Afet Kırat · 09 Nisan 2011

Rüzgârın azı dişi parçalarken bağırimi
Çileyi yudumladım elimle kaşık kaşık.
Anlamadı vefasız dinmez gönül ağrımı
Artık ne yapsam bilmem içim karmakarışık.
Vazgeç derim kendime durma herşeyden vazgeç
Asıl bütün gücünle yepyeni bir hayâl seç
Erersin muradına vakit olsa bile geç.

Başka bir ses haykırır hepsinden başka biçim
Aman ha dikkatli ol zehir olur mu derman?
Her yola başvurur da karar veremez içim
Çıkarırım feleğe ferman üstüne ferman.
Beynimin köşesinde binlerce ayak sesi
Koşuşturur dururlar çekilirken perdesi
Çabaladıkça erir varlığımın cüssesi.

Bu cevapsız sorular belki huzurdan izdir
Yutacaksın sesini içinde boğum boğum
Hayat dediğin ne ki dalgalanan denizdir
Bir gün gerçek olacak son nefesle bir doğum.
Hep böyle değil miyiz yalanı gerçek sandık
Kötü anı sakladık kalplerde sandık sandık
Sonu hayır olsa da belâlardan usandık.

Ey gönül bekle biraz sana gülecek bir yüz
Sabır dikendir ama uzaklaştır kederi
Göreceğin günler var vakit dolmadı henüz
Rahmet yağacak yarın dönülmez artık geri.
Kalemi dolduracak sonsuz nurun hokkası
Kesecek elbiseni mutlak kader makası
Sana fayda veremez cahil hoca muskası.

Ey gönül kalma artık bu bitmez telâşede
Konuk etmiştir onu belki kaz tüyü sedir
Elbette bekliyordur isteğin bir köşede

Yolunu Őaşıırır da senin kapına gelir.
Herşeyin zamanı var gitmez ileri geri
Nura boğar Yaradan yarattığı her yeri
Böyle olmadı mı hep Kâlû Belâdan beri.

AFET KIRAT